Предмет

Жалба срещу определение на Общия съд (осми състав) от 10 май 2010 г. по дело Franssons Verkstäder/СХВП (T-98/10), с което Общият съд отхвърля жалбата за отмяна, подадена от притежателя на дизайн или модел на Общността № 253778-0001 (сенокосачки) срещу решение R 690/2007-3 на трети апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (СХВП) от 22 октомври 2009 г., с което се отменя решението на отдела по споровете за отхвърляне на искането за обявяване на недействителност, представено от Lindner Recyclingtech — Срокове за обжалване — Явна недопустимост

Диспозитив

1. *Отхвърля жалбата.*

2. *Franssons Verkstäder AB понася направените от него съдебни разноски.*

([1]) ОВ C 328, 4.12.2010 г.

Жалба, подадена на 14 октомври 2010 г. от Dimitris Platis срещу определението на Общия съд (първи състав), постановено на 30 септември 2010 г. по дело T-311/10, Dimitris Platis/Съвет и Гърция

(Дело C-513/10 P)

(2011/C 80/18)

Език на производството: гръцки

Страни

Жалбоподател: Dimitris Platis (представител: P. Théodoropoulos, avocat)

Други страни в производството: Съвет на Европейския съюз и Република Гърция

С определение от 17 декември 2010 г. Съдът на Европейския съюз (седми състав) постанови, че жалбата следва да се отхвърли, тъй като същата е частично явно неоснователна и частично явно недопустима.

Преюдициално запитване, отправено от Bundesfinanzhof (Германия) на 15 декември 2010 г. — Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR)/Finanzamt Plauen, встъпила страна: Bundesministerium der Finanzen

(Дело C-587/10)

(2011/C 80/19)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesfinanzhof

Страни в главното производство

Жалбоподател: Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR)

Ответник: Finanzamt Plauen

Встъпила страна: Bundesministerium der Finanzen

Преюдициални въпроси

1. Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота ([1]) позволява ли да се приеме, че освободена вътреобщностна доставка е налице само когато данъчнозадълженото лице счетоводно докаже кой е идентификационният номер по ДДС на получателя?

2. За отговора на този въпрос от значение ли е:

   — дали получателят е установено в трета страна данъчнозадължено лице, което е изпратило предмета на доставката от една държава членка в друга в рамките на верижна сделка, но не е регистрирано за целите на ДДС в нито една държава членка,

   и

   — дали данъчнозадълженото лице е доказало, че получателят е подал данъчна декларация за вътреобщностното придобиване?

([1]) ОВ L 145, стр. 1

Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden на 17 декември 2010 г. — T.G. van Laarhoven/Staatssecretaris van Financiën

(Дело C-594/10)

(2011/C 80/20)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: T.G. van Laarhoven

Ответник: Staatssecretaris van Financiën

Преюдициални въпроси

1. Допуска ли член 17, параграф 6, втора алинея от Шеста директива [1] изменения на правна уредба, предвиждаща ограничаване в приспадането, каквато е разглежданата по настоящото дело, с която държава членка е искала да се възползва от съдържащата се в тази разпоредба възможност за изключение (възможност за запазване на изключение) от приспадането за определени стоки и услуги, ако в резултат на тези изменения сумата, изключена от приспадането, в повечето случаи е увеличена, но логиката и структурата на тази правна норма, предвиждаща ограничаване в приспадането, са останали непроменени?
2. При положителен отговор на първия въпрос, следва ли националният съд да се въздържи напълно от прилагането на правната уредба, предвиждаща ограничаване в приспадането, или е достатъчно да се въздържи от прилагането ѝ, доколкото тази правна уредба разширява обхвата на съществуващото към момента на влизане в сила на Шеста директива изключване или ограничаване?

[1] Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1)

Иск, предявен на 16 декември 2010 г. — Европейска комисия/Федерална република Германия

(Дело C-600/10)

(2011/C 80/21)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: R. Lyal и W. Mölls)

Ответник: Федерална република Германия

Искания на ищеца

— да се установи, че като запазва в сила националните правни разпоредби, съгласно които дивидентите, разпределяни на ограничено данъчнозадължени пенсионни фондове, както и лихвите, изплащани на такива фондове и на ограничено данъчнозадължени пенсионно-осигурителни каси, се подлагат на по-неблагоприятно данъчно третиране в сравнение с дивидентите и лихвите, изплащани на неограничено данъчнозадължени пенсионно-осигурителни каси и на неограничено данъчнозадължени пенсионни фондове, Федерална република Германия нарушава задълженията си по член 63 ДФЕС и по член 40 от Споразумението за ЕИП.

— Да се осъди Федерална република Германия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Настоящият иск има за предмет германската правна уредба, съгласно която дивидентите, разпределяни на ограничено данъчнозадължени (т.е. на чуждестранни) пенсионни фондове, както и лихвите, изплащани на такива фондове и на ограничено данъчнозадължени пенсионно-осигурителни каси, се подлагат на по-неблагоприятно данъчно третиране в сравнение с дивидентите и лихвите, изплащани на неограничено данъчнозадължени (т.е. на местните) пенсионно-осигурителни каси и на неограничено данъчнозадължени пенсионни фондове.

Според Комисията чуждестранните пенсионни фондове и пенсионно-осигурителни каси се подлагали на по-неблагоприятно данъчно в сравнение със съответните местни дружества поради следните причини:

В рамките на данъчното облагане на изплащаните лихви на пенсионно-осигурителните каси не се удържал нито данък при източника върху приходите от капитал, нито се начислявал корпоративен данък, ако лихвите се изплащали на освободена от данъчно облагане местна пенсионно-осигурителна каса. По този начин не се начислявал никакъв данък за посочените приходи. За чуждестранните пенсионно-осигурителни каси обаче не се предвиждала подобна възможност за освобождаване от облагане с данък при източника върху приходите от капитал, поради което във всички случаи на тези дружества се начислявал освен данък в размер на 25 % върху брутния размер на получаваните лихви, и данък „солидарност“.

При облагането на изплащаните на пенсионните фондове дивиденти за местните пенсионни фондове съществувала възможност данъкът върху приходите от капитал да се включи в производството по определяне на данъчната основа. В резултат на това, от една страна, се позволявало данъчното приспадане на разходите за стопанска дейност, като се облагали единствено нетните приходи. От друга страна, приходите от капитал биха могли да се включвали в общия размер на приходите на съответното местно дружество, като в резултат се прилагала общата ставка на корпоративния данък в размер на 15 %. Чуждестранните пенсионни фондове обаче не можели да се ползват от никое от посочените данъчни предимства: в оспорваната уредба за тези дружества се изключвала всякаква възможност за приспадане на разходи за стопанска дейност, дори и на разходите, направени в непосредствена връзка с реализираните приходи в Германия.

Накрая, що се отнася до данъчното облагане на изплащаните лихви на пенсионните фондове, по същество ситуацията бил идентична с тази при данъчното облагане на разпределяните дивиденти на пенсионните фондове: както и при разпределянето на дивиденти, в разглеждания случай чуждестранните пенсионни фондове били подлагани на по-неблагоприятно данъчно третиране както по отношение на възможността за приспадане на разходите за стопанска дейност, така също и по отношение на размера на приложимата данъчна ставка.

Според Комисията това по-неблагоприятно данъчно третиране на чуждестранни пенсионно-осигурителни каси и пенсионни фондове противоречало на свободното движение на капитали. В никой от разглежданите случаи съществуващото различие в данъчното третиране не било обективно обосновано.

Член 63 ДФЕС забранявал всякакви мерки, които водели до по-неблагоприятно данъчно третиране на презграничното движение на капитали в сравнение с оборота на капитали в рамките на една единствена държава. В тази връзка обаче член 65, параграф 1, буква а) ДФЕС не можел да се тълкува в смисъл, че всички национални данъчни разпоредби, провеждащи разграничение между данъчнозадължените лица, що се отнася до тяхното място на пребиваване или място на инвестиране на капитала, били в съответствие с Договора. Действието на такива разпоредби се ограничавало от член 65, параграф 3 ДФЕС, според който посочените в член 63, параграф 1 ДФЕС национални мерки не можели да бъдат нито средство за произволна дискриминация, нито прикрито ограничение на свободното движение на капитали и плащания по смисъла на член 63 ДФЕС. Такива разграничения в данъчното третиране били в съответствие с правото на Съюза единствено ако се прилагали към положения, които не били обективно сравними, или ако се обосновали с императивни съображения от обществен интерес. Такова обосноваване било възможно само тогава, когато съответната разпоредба не надхвърляла необходимото за постигането на преследваната цел.